Ένα απόσπασμα από την ποιητική σύνθεση του Δημήτρη Γκιούλου "Ακραία Καιρικά Φαινόμενα"

*Τα ***ακραία καιρικά φαινόμενα*** είναι μια ποιητική σύνθεση που σημαδεύει στις καθημερινές διαδρομές των ανθρώπων την ώρα που ένας κόσμος αλλάζει. Τέμνεται σε τρεις ενότητες: Σε ασθενεί /η πόλις/ θα πέσει. Ενέχει μια διάγνωση,
δηλαδή, και μια προφητεία που μοιάζει με βεβαιότητα για ένα τέλος που προαναγγέλλεται αλλά δεν έρχεται, – όχι ακόμα τουλάχιστον. Στην εποχή των άκρων, πώς ανατρέπεται η γραμμική ροή της ιστορίας; Τι κινεί τις τροχαλίες
των καιρών και πόσο εύθραυστη είναι η ισορροπία τους; Πού βρισκόμαστε εμείς όλοι μαζί και ο καθένας χωριστά μέσα σε αυτό που εκτυλίσσεται σήμερα; Αν υποθέσατε ατυχώς από τον τίτλο πως μιλάμε ακόμη για τον καιρό,
ξανασκεφτείτε το.

νέοι (σίγουρα όχι) της Σιδώνος 2023 μ.Χ.

Ας παραδεχτούμε πως δεν δρέπουμε καμιά δάφνη, πως δεν ζούμε τα καλύτερά μας χρόνια, πως δεν αναμένεται να λάμψουμε σαν ουράνια σώματα, πιθανώς ούτε και μετά θάνατον. Ας παραδεχτούμε πως τα καλύτερά μας χρόνια δεν είναι πίσω μας μήτε και αναμένονται μπροστά μας, τουλάχιστον κάτι τέτοιο δεν φαίνεται στον ορίζοντα, ας παραδεχτούμε στην τελική πως μας έστησαν στο ραντεβού. Σε ένα ραντεβού για το οποίο μας φόρτωσαν από πολύ νωρίς με προσδοκίες, άλλωστε ήμασταν οι καλύτεροι, οι πιο καταρτισμένοι, ταλαντούχοι, υπέρ το δέον ευφυείς, όμορφοι, γοητευτικοί, αρκούντως μυστηριώδεις και συνάμα γήινοι και ευαίσθητοι, σίγουρα η καλύτερη βερσιόν του μοντέλου έως εκείνη τη στιγμή και πως αυτό θα ήταν αρκετό ώστε να κερδίσουμε τη ζωή δια περιπάτου, από τα αποδυτήρια, πως ο αγώνας είναι στημένος και στα μέτρα μας. Πόσες αυταπάτες να χωρέσουν σε ένα κορμί;

Για άλλους η συνειδητοποίηση ήρθε πολύ γρήγορα και είναι αυτοί οι οποίοι απέκτησαν και τα καλύτερα αντανακλαστικά στο πολύ κοπιαστικό εγχείρημα της άρνησης της πραγματικότητας, έγιναν εξπέρ σε αυτό, αν και χρειάστηκε πολύς χρόνος και πολύ χρήμα για να δολοφονήσεις τον εαυτό σου, να τον αντικαταστήσεις με κάποιον άλλον που απλά να σου μοιάζει εμφανισιακά, έστω

αμυδρά και να συνεχίσεις σαν να μη συμβαίνει τίποτα. Πόση προσπάθεια για να διατηρήσεις ένα προσωπείο, το διόραμα μιας κατασκευής από μέσα γκρεμισμένης, ενός ερειπίου που πουλάει τα μπάζα του ως δημιουργία «μοντέρνα», «σύμφωνα με τις επιταγές της αγοράς», «ευάερη και ευήλια», ευθυτενής πάντα και κομματάκι εύθικτη σε οιαδήποτε περί του αντιθέτου, νύξη.

Γιόγκα, rooms to let, common people, Berlin achtung Berlin, ελεύθερο camping, πλαστικές, New York New York, φτηνά τσιγάρα, στούντιο, κανένα Παρίσι δεν θα έχουμε, Αστακός για Όσκαρ και βρώμικο στη Μιχαλακοπούλου, πιλάτες, γνωσιακή και αγνωστικισμός. «Περνάμε καλά στην ψυχανάλυση και αυτό βγαίνει στα φαρμακεία», έχει αποφανθεί ήδη ο φιλόσοφος της εποχής μας, στερώντας από τον ιστορικό του μέλλοντος την καλύτερη ατάκα, ρίχνοντας τον άθελά του στα σκληρά ναρκωτικά.

Και εκεί που έμενε ένα καλοκαίρι σαν ρεπό μονοήμερο σε ολόκληρη εβδομάδα, σαν εξάμηνο χαλαρό μετά από δεκαετία κρίσης, σαν σεζόν μετά από χειμώνα ανεργίας, σαν μαξιλάρι μετά από κρίση πανικού, αποφάσισε και εκείνο πως μπορεί και να μη μας αξίζει ούτε αυτό, πως και πολύ μας ήταν, εμείς που ξεκινήσαμε να αλλάξουμε τον κόσμο, εμείς οι καλύτεροι, οι πιο καταρτισμένοι, ταλαντούχοι, υπέρ το δέον ευφυείς, όμορφοι, γοητευτικοί, αρκούντως μυστηριώδεις και συνάμα γήινοι και ευαίσθητοι, σίγουρα η καλύτερη βερσιόν του μοντέλου έως εκείνη τη στιγμή, συνεπείς καλλιεργητές κάθε είδους αυταπάτης, δεν δρέπουμε καμιά δάφνη, δεν ζούμε τα καλύτερά μας χρόνια, δεν αναμένεται να λάμψουμε σαν ουράνια σώματα, πιθανώς ούτε και μετά θάνατον.

Ας παραδεχτούμε πως τα καλύτερά μας χρόνια δεν είναι πίσω μας, μήτε και αναμένονται μπροστά μας, τουλάχιστον κάτι τέτοιο δεν φαίνεται στον ορίζοντα, ας παραδεχτούμε στην τελική πως μας έστησαν στο ραντεβού και δεν είναι πως πονάω για όλα αυτά, μήτε παραπονιέμαι. Είναι που τελευταία, όνειρα δεν μπορώ να δω. Έτσι χωρίς εναλλακτική πορεύομαι, με μόνο άγχος, άραγε ο ιστορικός του μέλλοντος, όλα τούτα,

μεταμοντέρνα θα τα πει;

Ο **Δημήτρης Γκιούλος** γεννήθηκε το 1984. Μεγάλωσε στην Άμφισσα. Σπούδασε μαθηματικά, μετάφραση και Ευρωπαϊκό Πολιτισμό. Βγάζει τα προς το ζην ως copywriter και μεταφραστής, αλλά κατά καιρούς έχει εργαστεί σε διάφορες δουλειές. Ασχολείται με τη μικρή φόρμα, είτε πρόκειται για ποίηση είτε για διηγήματα. Το 2016 κυκλοφόρησε ο ποιητικός διάλογος *Αντάρτικο2* (Κουρσάλ Συνεργατικές Εκδόσεις) που έγραψε μαζί με τον Κωνσταντίνο Παπαπρίλη - Πανάτσα. Τα *Αστικά Δύστυχα* (Θίνες, 2020, 2021, 2022) ήταν το πρώτο του προσωπικό βιβλίο ποίησης. Τα *ακραία καιρικά φαινόμενα* κυκλοφόρησαν τον Απρίλη του 2023 (Θίνες) και ήδη βρίσκονται στη δεύτερη πλήρη έκδοσή τους. Ποιήματά του έχουν δημοσιευτεί σε λογοτεχνικά περιοδικά και σε ποιητικές συλλογές

στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Γνωρίζει ότι οι καλές προθέσεις δεν θα είναι ποτέ αρκετές.

Η εικόνα που συνοδεύει τη δημοσίευση είναι ο πίνακας της Georgia O Keefe "Storm Cloud, Lake George", 1923